

[Aksel Larsen.]

bindelse med Sverige. Ja men det er da noget, der tæller samfundsøkonomisk.

Nu er der diskussion om, hvor Københavns universitets udvidelser skal placeres. Nogle vil have det lagt ud på Nørrebro, hvor andre hævder, der ikke er plads, og så er der universitetskredse, der siger: ja men et inddæmmed Kalvebodssø vil være ideelt. Ja, det vil det være. Men det kan ikke anvendes, hvis man vil lægge lufthavnen på Sydager. Jeg mener, at alle disse forhold bør dog også tages i betragtning; det er i allerhøjeste grad samfundsøkonomisk. Men dertil kommer, at det drejer sig jo ikke bare om en lufthavn. Det drejer sig om hele Øresundsproblemet, om her at skabe en fast forbindelse mellem Danmark og Sverige, om at forbedre trafikforholdene i Skandinavien, i Nordeuropa, og samtidig at få en virkelig brugbar storlufthavn.

Da dette begyndte, syntes man i Sverige som i Danmark at være af den mening at skulle der nogen sinde komme en fast forbindelse mellem Danmark og Sverige, skulle den bygges mellem Helsingør og Helsingborg. Jeg tror nok, det var i Nordisk Råd og i Nordisk Råds trafikudvalg, vi gav os til at anfægte de opstillede beregninger og prognoser, idet vi hævdede, at prognoserne var for pessimistiske, og at en fast forbindelse mellem København og Malmø dels var mere påkrævet end en forbindelse mellem Helsingør og Helsingborg, dels økonomisk ville forrente sig langt bedre. Vi fik sat undersøgelser i gang, og det viste sig, at vor opfattelse var rigtig. Vi gik videre og sagde: dette vil betyde en kolossal løftelse af Nordens erhvervsliv, det vil give os større økonomisk styrke, men lad os også få en storlufthavn i det samme område, og vi pegede på Saltholm.

Det, jeg vil lægge vægt på at få frem her, er dette, at vi har ikke i de fire nordiske landes område et egentligt erhvervsøkonomisk kraftcentrum, som vi kender dem andre steder i Europa. Vi kan skabe det. Det kan kun skabes ét sted, nemlig ved Øresund. Og det vil blive skabt, hvis vi sørger for den faste forbindelse mellem København og Malmø, og hvis vi får bygget storlufthavnen. Så vil der komme havneudvidelser og meget andet, det vil tiltrække industri, det vil tiltrække handel, erhvervs-

livet i det hele taget, og vi får det kraftcentrum, vi har brug for. Vi kan naturligvis lade være, og så ved vi godt, at så bliver det det nærmest liggende kraftcentrum, der hedder Hamborg, der kommer til at blive Danmarks økonomiske hovedstad. Det har Hamborg været engang; jeg synes ikke, det er tiltrækkende, at Hamborg skal blive det igen. Og jeg vil tilføje, at det vil gøre ikke blot Danmark, men hele Norden mere velstående, hvis vi får skabt dette kraftcentrum ved Øresund.

Hr. Bilgrav-Nielsen talte om visioner. Ja, det skrev han om i Politiken forleden. Jeg står med hans artikel her, og jeg vil gerne have lov til — det er Politiken for onsdag den 19. februar — at oplæse et lille afsnit af denne artikel. Hr. Bilgrav-Nielsen skriver:

„Der er alvorlig fare for, at Saltholm-romantikken kan føre til en fejltagelse af hidtil ukendt størrelse. For 50 år siden skete noget tilsvarende ved anlæggelse af Sydhavnen. Dengang som nu stod mændene med de store visioner over for de mere nøgternt vurderende (kynikerne, om man vil), som især lagde vægt på de trafikale konsekvenser.

De visionære afviste dette. De var handlingens og fremskridtets mænd. Men som bekendt fik byplan- og trafikfolkene, hvis pennefører var Poul Henningsen, ret.“

Jeg synes, det er stærkt. De, der stod for, at vi fik Sydhavnen, var grundspekulanter, som så på, hvordan de kunne tjene penge ved at få en sydhavn, så de grunde, de ejede, blev mere værd. De visionære var dem, der sagde: dette vil ødelægge mulighederne for en ordentlig planlægning i Københavnsområdet, det vil dele København i to dele, og derfor skal vi ikke have nogen sydhavn. De visionære har fået ret. Vi burde ikke have haft Sydhavnen. De visionære vil også få ret i Øresundsspørgsmålet. Det er en vision, dette med at ville skabe det store nordiske erhvervsøkonomiske kraftcentrum her ved Øresund — det eneste sted i Norden, det kan skabes — men det kan samtidig belægges med fornuftargumenter og beregninger, som siger: dette er muligt, og det bør gøres.

Ja, jeg må så kun gøre én bemærkning til, og det er denne, at efter at rekommandationer er kommet fra Nordisk Råd til